

Dęblin, 28. 08. 2023 r.

dr hab. Adam RADOMYSKI, prof. uczelni
Wydział Bezpieczeństwa Lotniczego
Lotnicza Akademia Wojskowa
Ul. Dywizjonu 303 nr 35
08-521 Dęblin

RECENZJA

Osiągnięcia naukowego pt.: „Optymalizacja systemu budowania kompetencji kadry Służby Więziennej w zakresie bezpieczeństwa publicznego” dr Marcina Strzelca i aktywności naukowej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie

Podstawa prawna recenzji

Podstawę prawną sporządzenia recenzji wskazanego osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej dr Marcina Strzelca stanowił art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r., poz. 478 z późn. zm.), decyzja Rady Doskonałości Naukowej z dnia 29.05.2023 r. powołująca moją osobę jako recenzenta w postępowaniu o nadanie dr Marcinowi Strzelcowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, uchwała Rady Dyscyplin Naukowych „Nauki o Bezpieczeństwie” Wojskowej Akademii Technicznej im. Jarosława Dąbrowskiego nr 48RDN Nob/2023 z dnia 28.06.2023 r.

1. Sylwetka kandydata do stopnia naukowego doktora habilitowanego

Habilitant w 2003 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera informatyki (specjalność: sieci i systemy informatyczne) na Wydziale Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej Politechniki Łódzkiej. W latach 2003-2004 był pracownikiem cywilnym Służby Więziennej w Kaliszu. W 2005 roku ukończył Szkołę Oficerską Służby Więziennej (Centralny Ośrodek Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu o specjalności kwatermistrzowskiej). W 2011 roku w Studium Doskonalenia Menadżerów Oświaty w Kaliszu ukończył studia podyplomowe na kierunku pedagogika. W tym samym roku ukończył także kurs metodyki zdalnego nauczania w Akademii Humanistyczno- Ekonomicznej w Łodzi. W 2015 roku na Wydziale Pedagogiki Akademii Pedagogiki Specjalnej w Warszawie Habilitant uzyskał tytuł naukowy doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika. Promotorem rozprawy doktorskiej pt. „E-learning w kształceniu i doskonaleniu zawodowym funkcjonariuszy Służby Więziennej” był prof. Maciej Tanaś. W 2018 roku Habilitant ukończył kurs menadżerski ARGO Top Public Executive w Krajowej Szkole Administracji Publicznej w Warszawie i IESE Business School w Barcelonie. W 2020 roku kończy Executive Master of Business Administration w Collegium

Humanum Szkoła Główna Menedżerska i Aspely Business School w Londynie oraz w tejże samej Uczelni studia podyplomowe na kierunku zarządzanie bezpieczeństwem.

Habilitant ukończył także wiele kursów doskonalących związanych z takimi obszarami jak: bezpieczeństwo publiczne, zarządzanie, kształcenie ustawiczne dorosłych, e-learning, zarządzanie projektami, funkcjonowanie systemów informatycznych.

Poza tym należy zauważyć, że Habilitant zajmował odpowiedzialne stanowiska w Służbie Więziennej:

- Zastępcy komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu (pełni obowiązki w okresie od września 2015 do kwietnia 2017);

- Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej (grudzień 2017-grudzień 2018);

- Rektora-Komendanta Szkoły Wyższej Wymiaru Sprawiedliwości (styczeń 2019-luty 2023).

Habilitant pracował także przez rok (2016-2017) jako nauczyciel akademicki w Akademii Pedagogiki Społecznej.

Habilitant od kwietnia do grudnia 2017 roku pracował w Ministerstwie Sprawiedliwości, jako specjalista, pełniąc funkcję zastępcy przewodniczącego zespołu ds. reformy Służby Więziennej.

Dokonując charakterystyki sylwetki Habilitanta należy zauważyć, że od maja 2018 do sierpnia 2020 pełnił funkcję pełnomocnika Ministra Sprawiedliwości ds. opracowania rozwiązań organizacyjnych i koncepcji dalszego funkcjonowania Muzeum Żołnierzy Wyklętych i Więźniów Politycznych PRL.

Wykształcenie, doświadczenie zawodowe oraz charakter wykonywanej pracy wskazują, że Habilitant posiada kompetencje pozwalające na podejmowanie zadań naukowych związanych głównie z takimi dyscyplinami jak: pedagogika, zarządzanie i jakość, informatyka, nauki o bezpieczeństwie. W tej kwestii oceniam, że Habilitant ma wystarczające przygotowanie i umiejętności do prowadzenia działalności zawodowej i naukowej mieszczących się w obszarze sensu stricte dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Mając na uwadze przedstawioną dokumentację dla potrzeb postępowania habilitacyjnego można stwierdzić, że w przypadku dr Marcina Strzelca przedmiotowe postępowanie jest prowadzone po raz pierwszy.

2. Ocena osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie

Habilitant, jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie wskazał monografię pt. „Optymalizacja systemu **budowania** kompetencji kadry Służby Więziennej w zakresie bezpieczeństwa publicznego”. W tym miejscu pragnę jednak zaznaczyć, że z niewiadomych mi przyczyn tytuł przedmiotowej monografii, który otrzymałem w wersji wydrukowanej (papierowej) oraz tytuł dzieła wyszczególnionego w dokumentach przygotowanych i podpisanych przez Habilitanta różnią się między sobą. Tytuł monografii zamieszczonej w wykazie osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie brzmi następująco: „Optymalizacja systemu **poszerzania** kompetencji kadry Służby Więziennej jako elementu bezpieczeństwa państwa”. Pozostałe dane parametryczne są zgodne. W tej sytuacji uznałem, że rozbieżności w tytule monografii wynikają z pomyłki jaką

poppełnił Habilitant, w czasie sporządzania wymienionego powyżej wykazu. Zastrzegam, jednak, że jest to moja indywidualna interpretacja oparta wyłącznie na domyśle.

Recenzentami wydawniczymi monografii byli: prof. dr hab. Jacek Pawłowski i dr hab. Inż. Piotr Dela. Monografia została wydana w 2022 roku przez Wydawnictwo Szkoły Wyższej Wymiarów Sprawiedliwości w Warszawie, pod numerem ISBN: 978-83-66454-69-9.

W tym miejscu pragnę zaznaczyć, że niniejsze wydawnictwo jest ujęte w Załączniku do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe. Tym samym Habilitant spełnił ustawową przesłankę wydania recenzowanej monografii przez wydawnictwo, które w roku jej opublikowania w ostatecznej formie zostało ujęte w wymienionym powyżej wykazie wydawnictw.

Recenzowana monografia liczy w sumie 342 stron i składa się ze wstępu, prawdopodobnie 10 rozdziałów (które nie zostały jednak ponumerowane), zakończenia, bibliografii, załącznika, spisu tabel, rysunków i wykresów.

Dokonując oceny struktury przedmiotowej monografii uważam, że jej układ jest mało przejrzysty. W szczególności dotyczy to aparatu pojęciowego, który w mojej opinii powinien zostać zidentyfikowany w początkowej części opracowania. W tym przypadku Autor odwołuje się do różnych definicji w poszczególnych częściach monografii (np. ss. 95, 102). Dotyczy to także założeń metodologicznych, które powinny stanowić podstawę realizowanego procesu badawczego i właściwie go ukierunkować. Zamieszczenie w różnych częściach monografii założeń badawczych w poważnym zakresie utrudnia ich zrozumienie oraz dokonanie oceny w zakresie ich jednolitości, poprawności merytorycznej i kompletności. W mojej ocenie ma to także negatywny wpływ na śledzenie kolejności i logiki wyводу Habilitanta.

W tej kwestii pragnę również zaznaczyć, że dokonując szczegółowej oceny założeń metodologicznych, które powinny znaleźć się we wstępie monografii, że zostały one całkowicie pominięte. Taki stan rzeczy powoduje, że nie można zapoznać się choćby z podstawowymi założeniami badawczymi wokół których Habilitant zamierzał skoncentrować badania właściwe. W tej sytuacji uważam, że ze względu na brak tych elementów nie można ustalić podstawowego aparatu naukowego, jakim powinna charakteryzować się monografia naukowa wnosząca znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny i pretendująca do rangi podstawy ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Poza tym we wstępie, który w przedmiotowym opracowaniu został zatytułowany „Trzy oblicza Służby Więziennej” oczekiwałbym nakreślenia przez Autora jakiejś sytuacji problemowej, a nie ograniczenia się wyłącznie do przedstawienia w oparciu o literaturę przedmiotu wybranych definicji pojęć związanych z kategorią bezpieczeństwa (s.10) i Służbą Więzienną.

Dodatkowo Habilitant stwierdza we wstępie, że większość badań przedstawionych w recenzowanej monografii zrealizowano w ramach prowadzonego międzynarodowego projektu badawczego „Pilotażowe kompleksy penitencjarne”, który uzyskał finansowanie z Norweskiego Mechanizmu Finansowego. Jak wskazał Habilitant jego częścią badawczą

był moduł nr 2 realizowany przez Szkołę Wyższą Wymiaru Sprawiedliwości w Warszawie (SWWS) we współpracy z Norweską Akademią Kształcenia Służb Penitencjarnych w Lillestrom. W tym miejscu pragnę nadmienić, że Habilitant pełnił funkcje kierownika zespołu realizującego ten projekt. W tej sytuacji wydaje się zasadne udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy Habilitant przedstawił w monografii własne, indywidualne (autorskie) rozwiązania do których posiada pełnię praw autorskich czy stanowią one w jakiejś części efekt pracy innych osób będących członkami zespołu projektowego? Jest to o tyle istotna kwestia, ponieważ czytając treści przedmiotowej monografii w wielu miejscach pojawia się liczba mnoga, która mogłaby sugerować, że współautorów tych treści jest więcej.

Dodatkowo we wstępie monografii sformułowano, że „istotą podejmowanych w pracy zagadnień będzie **rola, jaką Służba Więzienna, a w szczególności obszary jej kompetencji, odgrywa w pomnażaniu bezpieczeństwa Polaków**” (s.11). Takie sformułowanie budzi szereg wątpliwości chociażby w odniesieniu do tytułu monografii, w którym zasugerowano, że sedno prowadzonych rozważań będzie się koncertowało na optymalizowaniu systemu budowania kompetencji kadry Służby Więziennej. Mając na uwadze tytuł monografii można byłoby się spodziewać, że Habilitant przybliży chociaż w ogólnym zakresie kwestie optymalizowania przedmiotowego systemu a tego nie uczynił co oceniam jako poważne zaniechanie. Poza tym z tytułu monografii wynika, że jakiś system budowania kompetencji Służby Więziennej już istnieje, czyli posiada określoną strukturę (podsystemy, elementy między którymi zachodzą określone relacje). Poza tym nie wiemy jaki rodzaj systemu miał na myśli Autor, ponieważ nie wyjaśnił w monografii czy system budowania kompetencji SW jest obiektem fizycznym bądź abstrakcyjnym, czy może jest on statyczny lub dynamiczny, czy może ma charakter otwarty, zamknięty lub autonomiczny. Poza tym charakterystyczne dla systemu jest to, że w jego obrębie wyróżnia się swoiste podsystemy, podzespoły, czy zespoły, które są wzajemnie ze sobą powiązane i oddziałują na siebie. Dodatkowo badając systemy zasadne jest także określenie konkretnego podejścia badawczego, które ułatwi przyjęcie właściwych (adekwatnych) metod badawczych np. analizy systemowej czy innych stosowanych w badaniach systemów. W przedstawionej przez Autora formie czytający nie jest w stanie określić na czym polega zadeklarowana przez Habilitanta optymalizacja systemu budowania kompetencji. Sprawia to, że nie można zdiagnozować jego podsystemów lub elementów i określić, które z nich wymagają poprawy lub doskonalenia.

Dodatkowo w ostatnim akapicie tzw. wstępu Habilitant twierdzi, że: „Rozwijanie niektórych kompetencji zwiększa poziom bezpieczeństwa publicznego – wynika to z konieczności odpowiedniego przygotowania się do radzenia sobie z kryzysami, które mogą zagrażać stabilności Polski we wszystkich aspektach jej istnienia” (s.11). Analizując już samo sformułowanie tej konstatacji duże wątpliwości budzi jej poprawność merytoryczna. Sprowadza się ona do następujących kwestii. Po pierwsze, co Habilitant miał na myśli używając zwrotu „niektóre kompetencje”, czyli jakie?. Po drugie, jaki dowód posiada Habilitanta na poparcie tezy, że rozwijanie kompetencji zwiększa poziom bezpieczeństwa publicznego? Po trzecie, co Habilitant miał na myśli używając słów „stabilność Polski we wszystkich aspektach jej istnienia”.

Poza tym należy zauważyć, że przedmiotowa teza zawarta we wstępie nie znajduje potwierdzenia w badaniach, które przedstawiono w kolejnych częściach recenzowanej

monografii. Dotyczy to także wyników badań sondażowych (gdzie wykorzystano narzędzia ankiety i kwestionariusz wywiadu (ss. 135-178; 198-248).

Należy podkreślić, że znaczną część rozważań w recenzowanej monografii (ss.12-73) zajmuje analiza literatury przedmiotu, która została ukierunkowana na zdefiniowanie i charakterystykę takich kategorii pojęciowych jak: bezpieczeństwo, bezpieczeństwo publiczne, kultura organizacji i kultura bezpieczeństwa. W rozdziale pt. „Bezpieczeństwo publiczne – wymiar deskryptywny”, Habilitant skoncentrował się na różnych podejściach do bezpieczeństwa oraz sposobach jego definiowania w literaturze polskiej i zagranicznej. W tym zakresie dokonał szerokiego przeglądu literatury w odniesieniu do różnych okresów historycznych (epok) od starożytności do współczesności.

Dokonując oceny tej części stwierdzam, że pomimo tego, iż przedstawiona analiza ma charakter wielowątkowy i wielopłaszczyznowy, to w rzeczywistości nie wnosi nic nowego do teorii nauk o bezpieczeństwie pomimo tego, że jest obszerna, ponieważ liczy 50 stron. W końcowej części rozdziału przedstawiono także sposób postrzegania Służby Więziennej w literaturze z zakresu bezpieczeństwa. W tym względzie Habilitant charakteryzuje różne podejścia co do miejsca i roli oraz zadań Służby Więziennej w systemie bezpieczeństwa narodowego RP. Dużo uwagi poświęcono zadaniom ochronnym i obronnym realizowanym przez Służbę Więzienną. Ostatnim z poruszanych zagadnień w tej części monografii było zidentyfikowanie roli kultury bezpieczeństwa w odniesieniu do zadań wykonywanych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Dokonując oceny tej części monografii uważam, że z przedstawionych definicji nie do końca wynika, jaki zbiór trudności przezwyciężał Habilitant w badaniach. W tej kwestii przedstawienie wielu podejść do bezpieczeństwa, bezpieczeństwa publicznego czy kultury bezpieczeństwa w oparciu o źródła literatury nie znajduje realnego przełożenia na konstruktywne wnioski lub konkluzje, które byłyby ważne z punktu widzenia tematyki przedmiotowej monografii. Dodatkowo uważam, że Autor monografii ma problemy z rozróżnianiem aktów prawa od teorii prawa, definicji prawnych od naukowych, analitycznych, równościowych oraz klasycznych. W rezultacie myli rzeczywistość prawną z teorią podjętej tematyki, a za źródło prawdy, w pojmowaniu badanej rzeczywistości, uznaje prawne definicje projektujące o charakterze konstrukcyjnym bądź też regulującym. Na tej podstawie oceniam, że Habilitant nie do końca rozumie reguły ogólnometodologiczne porządkujące poznanie w naukach o bezpieczeństwie. W mojej ocenie przyczyniło się to także do skonstruowania niepełnych założeń poznawczych opisywanych w recenzowanej publikacji (ss. 83-84). Skutkowało to również tym, że błędy w części metodologicznej monografii przełożyły się na jej treść i strukturę.

Poza tym w mojej ocenie Autor nie dostrzega różnicy między metodą, techniką czy narzędziem badawczym (ss. 102, 132). Dodatkowo Habilitant na tejże stronie deklaruje, że w przedstawionym „projekcie” przyjęto trzy metody badawcze, których jednak nie wymienia. Poza tym Habilitant w tej części monografii (s.103) pisząc o analizie dokumentów wskazuje także na potrzebę prognozowania przyszłości, ale poza swoistym sloganem nie rozwija dalej tej ważnej kwestii rezygnując ze skonkretyzowania metod prognozowania, które miałyby być zastosowane w przedmiotowych badaniach.

Równie problematyczne z punktu widzenia czytelności i poprawności merytorycznej wydają się rozważania zawarte w części pt. „Uwagi o paradygmacie i schemacie badań”.

W tej części monografii Habilitant, stwierdza (s. 75), że „kluczowym elementem przedstawionych rozważań jest kwestia znaczenia właściwego przygotowania kadr SW do realizacji zadań w obszarze zadaniowym związanym z wymiarem bezpieczeństwa publicznego”. Po czym stwierdza, że w szczególności chodzi o wyzwania i zagrożenia, ale ich nie precyzuje. **Zgadzam się z Habilitantem co do tego, że kwestia ról zawodowych leży w obszarze nauk społecznych, ale niekoniecznie mieszczą się one w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie, ponieważ stanowią domenę innych dyscyplin naukowych np. pedagogiki, nauki o zarządzaniu i jakości, nauk socjologicznych lub psychologii.**

Oceniając treści dotyczące istoty mieszanego schematu badań (s. 75) uważam, że został on błędnie zidentyfikowany przez Habilitanta. Wynika to między innymi z tego, że oparł swoje założenia na literaturze z zakresu pedagogiki. Dotyczy to także wyróżnionego w monografii paradygmatu humanistyczno-hermeneutycznego.

W mojej ocenie pojęcie paradygmatu i jego współczesne wykorzystanie w metodologii nauk społecznych w odniesieniu do metod można używać tylko w sensie słabym jako „podejście” lub „koncepcja” co tym samym wyklucza Kuhnowski problem niewspółmierności paradygmatów.

Podstawą do prezentowanego stanowiska są trzy rodzaje paradygmatów, które stanowią pojęciowe zaplecze dla podejścia mieszanego w badaniach społecznych oraz uzasadniają przyjmowane w badaniu podstawowe założenia ontologiczne i epistemologiczne. W pierwszej kolejności należy wymienić pragmatyzm, następnie paradygmat transformacyjno-emancypacyjny i realizm krytyczny. W odniesieniu do realizmu krytycznego można stwierdzić, że łącząc realistyczną ontologię ze skontekstualizowaną i społecznie uwarunkowaną epistemologią można byłoby uznać go za odpowiedni paradygmat dla badań wykorzystujących metody mieszane, ponieważ uznaje on istnienie różnych typów przedmiotów wiedzy – fizycznych, społecznych oraz konceptualnych – które mają różne ontologiczne i epistemologiczne charakterystyki i znaczenia.

Poza tym uważam, że bardziej odpowiedni dla badań przedstawionych w recenzowanej monografii byłby pragmatyzm, który współcześnie jest najbardziej rozpowszechnionym paradygmatem wśród badaczy stosujących podejście mieszane. W przypadku pragmatyzmu jego wyróżnikiem jest uznanie praktycznych konsekwencji i rzeczywistych efektów za istotne składowe znaczenia i prawdy. Należy zauważyć, że słuszność tego podejścia podkreśla także sam Habilitant w jednym z opracowanych artykułów pt. *Klasyfikacja metod badawczych w penitecjarystyce*, „The Proson Systems Review”, 2021, nr 110, tabela 3, s. 66.

W tym miejscu należy jednak zauważyć, że pragmatyzm przez pryzmat elementów procesu badawczego w szczególności wyróżnia problem badawczy, od którego uzależnia się dobór metod i uzasadnia łączenie różnych podejść w badaniu. Wynika to głównie z tego, że podejście pragmatyczne wykorzystuje abdukcję, której istotą jest poruszanie się między indukcją (metody jakościowe) i dedukcją (metody ilościowe).

Nie podzielam także konstatacji Habilitanta (s. 81), że: „Zastosowanie sekwencyjnego modelu transformacyjnego i mieszanego schematu badawczego może mieć wiele zalet, konieczne jest jednak przyjęcie bardziej złożonej oraz bardziej pracochłonnej, a równocześnie stawiającej badaczowi większe wymagania, staranności przygotowań i namysłu ostrożności oraz rygorystyki metodologicznego”. Uważam, że w przypadku

wyboru konkretnego podejścia prowadzenia badań naukowych poza zaletami należy dostrzegać także ich mankamenty (wady). Poważnym problemem w modelu badań mieszanych jest redukcjonizm i narzucanie jednorodności metodologicznej, mimo deklaratywnego stosowania metod mieszanych. Dotyczy to przede wszystkim metod jakościowych, które zostały potraktowane przez Habilitanta instrumentalnie i nieautonomicznie względem metod ilościowych, co można określić obrazowo, że pełnią one funkcja „dekoracyjną” w stosunku do faktycznej ilościowej analizy zależności przyczynowej.

Inną przeszkodą w uznawaniu zaprezentowanych w monografii wyników osiągniętych za pomocą metod mieszanych jest niezadowalający stan zasad stosowania metod mieszanych. Dotyczy to przede wszystkim reguł trafności oraz zasad tzw. meta-wnioskowań. Jest to o tyle ważne, że dojrzałe metody, zarówno ilościowe, jak i jakościowe, które zaprezentowano w monografii, posiadają szczegółowo opracowane reguły trafności, np. wewnętrznej i zewnętrznej. W przypadku badań jakościowych i ilościowych przedstawionych w recenzowanej monografii Habilitant nie sformułował reguły trafności, które dotyczyłyby synergicznego wyniku połączonego z zastosowania różnych metod w podejściu mieszanym. Dlatego też oceniam, że w przypadku stosowania metod mieszanych Habilitant powinien wypracować reguły meta-wnioskowań, któreby określały sposób wyprowadzania wniosków synergicznych z połączonych metod ilościowych i jakościowych.

Mając na uwadze założenia badawcze Habilitant sformułował (s. 83) cztery pytania badawcze, których poprawności i korelacji nie można ocenić ze względu na brak innych istotnych założeń badawczych tj. przedmiotu badań, głównego problemu naukowego, celu badań czy hipotez.

Poza tym należy również zauważyć, że z jednej strony Habilitant wskazuje na konieczności łączenia różnych podejść dla zoptymalizowania systemu budowania kompetencji SW, a z drugiej strony (s. 84) twierdzi: „Przedstawione wyżej problemy mają charakter opisowy i głównie jakościowy”. Mając na uwadze deklarację Habilitanta należałoby się zastanowić, co właściwie stanowi merytoryczną przesłankę do stosowania badań mieszanych. Tej kwestii nie jestem jednak w stanie rozstrzygnąć i zweryfikować.

Równie dyskusyjne są kolejne decyzje Autora, które negują potrzebę (zasadność) formułowania hipotez. W mojej opinii w przypadku nauk społecznych w tym szczególnie w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie stawianie i weryfikowanie hipotez jest rzeczą fundamentalną. W tej kwestii Autor powołuje się na sprzeczne opinie praktyków i teoretyków oraz przytacza za T. Plichem i T. Baumanen następujący argument: „podejście jakościowe zmusza badacza do rezygnacji z hipotez badawczych i zakłada swoistą bezzałożeniowość w poznawaniu natury interesującego go zjawiska”.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenie zasadne wydaje się sformułowanie następującego pytania: Jak to stwierdzenie wpisuje do recenzowanej monografii, w której Autor zadeklarował mieszany model badań?

W tej kwestii uważam, że Habilitant dokonał zbyt dużego uproszczenia nie dostrzegając, iż przedmiotowa opinia dotyczyła badań pedagogicznych, a nie badań prowadzonych w ramach innej dyscypliny jaką są nauki o bezpieczeństwie, które mają nieco inną specyfikę, zakres oraz wymagania. W mojej opinii celem każdego badania prowadzonego

w naukach o bezpieczeństwie jest zweryfikowanie postawionych hipotez. W badaniach w naukach o bezpieczeństwie sensu largo hipoteza jest prawdopodobnym założeniem, którego zgodność lub niezgodność z rzeczywistością powinna być dowiedziona w trakcie prowadzonych czynności badawczych. W przypadku recenzowanej monografii nie można jednak tego zidentyfikować.

W mojej ocenie Habilitant jest typem badacza, który nie jest przekonany o potrzebie formułowania hipotezy, ponieważ nie dostrzega związku z przyjmowanymi metodami badawczymi i postrzega ją wyłącznie jako wymóg formalny, nie mając przy tym świadomości, że jest ona konsekwencją przyjęcia określonego podejścia badawczego. Dlatego też w mojej ocenie hipoteza jest niezbędnym elementem każdego podejścia badawczego, w tym również badań opartych na metodach jakościowych, a tym bardziej na mieszanych, które zadeklarował Autor w monografii. W tym względzie postrzegam hipotezę jako konieczny atrybut naukowości, który wynika także z często stosowanego pluralizmu metodologicznego polegającego na łączeniu różnych metod, co ma zadanie właściwie ukierunkować proces badań naukowych.

Inną kwestią, która budzi moje wątpliwości, jest sposób wyboru 48 kompetencji z pomocą 7 sędziów kompetentnych, z których każdy mógł wskazać do 16 kompetencji o szczególnym znaczeniu dla zapewnienia bezpieczeństwa publicznego (s.130). W tym względzie oceniam, że Habilitant nie pokusił się o przedstawienie w szerszym zakresie informacji na temat walidacji psychometrycznej i decyzji kwalifikacyjnych, które powinny się znaleźć w każdym sprawozdaniu z wyników badań jakościowych. W tej kwestii nie ma żadnych informacji o sposobie weryfikacji kompetencji sędziów ich sumienności w procesie analiz, oceny jednomyślności ich opinii oraz ich rzetelności, którą należałoby oceniać co najmniej w aspekcie stabilności i zgodności ocen.

Najważniejszy z mojego punktu widzenia rozdział monografii pt. „Doskonalenie kompetencji funkcjonariuszy w świetle zadań penitencjarystyki związanych z bezpieczeństwem publicznym w kontekście współczesnych zagrożeń” ma nie tylko najmniejszą objętość (s. 285–302), ale nie wnosi nic wartościowego z punktu widzenia optymalizacji systemu budowania kompetencji SW. Sugerując się tytułem liczyłem na to, że Habilitant w tej części monografii zaproponuje jakieś konkretne rozwiązania, które pozwoliłyby zoptymalizować przedmiotowy system. Niestety, ku mojemu zaskoczeniu, Habilitant uraczył czytelnika kolejną dawką teorii, która została nieco wzbogacona przywołanymi w treściach studium przypadków z wybranych zakładów karnych działających w Polsce.

W mojej opinii formułując tytuł monografii, Habilitant użył pojęcia optymalizacji jako „wytrychu”, ponieważ w swoich rozważaniach chyba bardziej chodziło o racjonalizację, którą można uznać za przedsięwzięcie podejmowane w celu doskonalenia przedsięwzięć gospodarczych i społecznych. Posiada ona wiele synonimów, przy czym dominują: doskonalenie, poprawa, modyfikacja oraz optymalizacja. Z kolei optymalizacja, prowadzi np. do modyfikacji procesów zwiększających efektywność funkcjonowania organizacji, systemu ze względu na określone kryterium optymalizacyjne. Należy przy tym zaznaczyć, że kryterium optymalizacyjne musi być jednoznaczne, a model optymalizacyjny powinien być adekwatny do jego istoty. W przypadku recenzowanej monografii tej zależności lub korelacji nie stwierdziłem. Poza tym, w naukach społecznych często mamy

do czynienia z tzw. optymalizacją miękką, czyli poszukiwaniem takiego rozwiązania, które jest najlepsze z możliwych w danych warunkach i dotyczy cech jakościowych. Może to być np. najlepsza struktura organizacyjna podmiotu w tym systemie, najlepsza jakość działań, czy najlepszy przepływ informacji. W mojej ocenie w przedmiotowym opracowaniu Habilitant nie skonkretyzował elementów systemu budowania kompetencji kadry SW, które powinny podlegać optymalizacji, dlatego też nie można stwierdzić, że zaproponowane przez Habilitanta rozwiązania są najlepsze, gdyż zostały oparte głównie na subiektywnych odczuciach respondentów i kompetencyjnym zakresie odpowiedzialności poszczególnych grup pracowników SW, które są określone w szeregu formalnych dokumentów. Tym samym Habilitant nie zidentyfikował kryteriów optymalizacji i nie określił uwarunkowania ich doboru tj.: adekwatności modelu optymalizacyjnego do sytuacji decyzyjnej oraz aspektów praktycznych zastosowania rozwiązania optymalnego w praktyce Służby Więziennej. Dodatkowo wymagałoby to od Habilitanta określenia funkcji kryterium i jednoznacznego zdefiniowania kryterium rozstrzygającego, co jest konieczne przy wyborze decyzji optymalnej ze zbioru decyzji dopuszczalnych. W tej kwestii należy podkreślić, że funkcja ta jest wskaźnikiem oceny jakości rozwiązania, przy czym rozwiązanie optymalne osiąga się wówczas, gdy kryterium oceny jakości rozwiązania przyjmuje wartość ekstremalną (minimum lub maksimum wartości). W mojej opinii powyższych wymagań nie spełnia optymalny model kształcenia w Służbie Więziennej przedstawiony przez Habilitanta na stronie 301 (rys. 12).

Dodatkowo oceniam, że w tym rozdziale doszukanie się wartościowych treści i będących przede wszystkim rozwinięciem postulatów, propozycji w stosunku do przeprowadzonych wcześniej obszernych badań sondażowych z zastosowaniem techniki ankietowania i wywiadu jest rzeczą karkołomną. Zamiast tego w części monografii pt. „Doskonalenia kultury bezpieczeństwa publicznego w kontekście reagowania Służby Więziennej na codzienne, niebezpieczne zdarzenia” znajduje się przypadkowy „zlepek” różnych zagadnień, jak np. związanych z Covid-19, migracją, zagrożeniem terrorystycznym, radykalnymi ideologiami, postępującymi zmianami demograficznymi, globalizacją, konfliktami etnicznymi i religijnymi, szerzącym się ubóstwem oraz zagrożeniami hybrydowymi. W tym miejscu należy podkreślić, że jako potencjalne zagrożenia nie były one przedmiotem szczegółowych rozważań w monografii, a jedynie wspomniano o nich zdawkowo. Jest to ważną kwestia ze względu na to, że SW jako jedna z instytucji stająca na straży bezpieczeństwa państwa powinna być przygotowana na przeciwdziałanie zagrożeniom, które mogą pojawić się obecnie oraz w przyszłości (s. 59-61).

Reasumując, w tej części monografii bardzo trudno doszukać się jakiegokolwiek konstruktywnych wniosków, konkluzji odnoszących się do kwestii optymalizacji systemu budowania kompetencji kadry Służby Więziennej w aspekcie wzmocnienia lub poprawy bezpieczeństwa publicznego. W tej sytuacji za nieuprawione uważam stwierdzenie Habilitanta, że „badania przebiegały w sposób oczywisty na granicy nauk społecznych, empirycznych, wojskowych i technicznych. Pragnę przy tym nadmienić, że kategoria nauki wojskowej nie funkcjonuje już od 2011 r. (uchwała centralnej komisji do spraw stopni i tytułów z 28 stycznia 2011 r., zmieniająca uchwałę w sprawie określenia dziedzin nauki i dziedzin sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych M. P. z 2011 r. nr 14, poz. 149.).

Wyodrębniono wtedy w ramach dziedziny nauk społecznych dwie dyscypliny: nauki o bezpieczeństwie i nauki o obronności. Współcześnie pozostały tylko nauki o bezpieczeństwie.

Dodatkowo oceniam wbrew opinii Autora (s. 303), że przedmiotowe badanie nie były prowadzone zgodnie z perspektywą i zasadami nauk o bezpieczeństwie. Konsekwencją popełnionych błędów i zaniechań w badaniach było zakończenie, które w mojej ocenie sprawiło Habilitantowi duży kłopot pisarski i redakcyjny, co wynikało ze sposobu prowadzenia badań oraz ich równie nieuporządkowanego opisu. W efekcie przypomina ono zakończenie opracowania popularno-naukowego może nawet beletrystycznej książki, a nie monografii naukowej. Nie odnosi się do uzyskanych i opisanych wyników badań, i nie stanowi przy tym końcowej refleksji, która powinna cechować dzieło wnoszące znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie.

Reasumując, oceniam negatywnie opracowanie, które Habilitant wskazał jako podstawę postępowania habilitacyjnego. Choć posiada ono pewne walory dydaktyczne i popularyzujące podjętą w nim tematykę uważam, że nie wnosi znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie. Poza tym w monografii popełniono zbyt dużą liczbę błędów, zarówno w założeniach, procesie prowadzonych badań, jak i ich opisie, aby uzyskała ona pozytywną ocenę jako znaczące osiągnięcie naukowe.

3. Ocena aktywności naukowej

W ocenie aktywności naukowej dr. Marcina Strzelca bazowano na informacjach ujętych w Autoreferacie oraz Wykazie dorobku, przedstawionych jako załączniki do wniosku Habilitanta do Rady Doskonałości Naukowej.

a) Autorstwo i współautorstwo publikacji naukowych

Habilitant w dorobku naukowym posiada jedną samodzielną opracowaną monografię. Jest współautorem trzech monografii, z których de facto żadna nie wpisuje się w problematykę dyscypliny nauk o bezpieczeństwie ponieważ dotyczą zagadnień bezdomności, pracy badawczej penitencjarysty czy też efektów współpracy bilateralnej pomiędzy polskim i norweskim ośrodkiem szkolenia służb penitencjarnych w zakresie edukacyjnym (np. modeli, metod kształcenia, modernizacji systemu kształcenia itd). W tej kwestii należy zaznaczyć, że jedna w wymienionych publikacji została opracowana w języku obcym (słowackim).

Poza tym Habilitant jest autorem siedmiu rozdziałów w monografiach wieloautorskich i materiałach pokonferencyjnych, a w przypadku dziesięciu monografii jest współautorem rozdziału. W tej liczbie jedno opracowanie jest w druku a drugie w fazie przygotowania. Poza tym trzy z tych rozdziałów zostały opracowane w języku angielskim. W tym miejscu pragnę zwrócić uwagę na dwie istotne kwestie.

Pierwsza dotyczy trudności w ocenie rzeczywistego udziału merytorycznego Habilitanta w poszczególnych rozdziałach, ponieważ takiego udziału nie wskazano w dokumentach.

Druga kwestia dotyczy tego, że z 17 rozdziałów w monografiach, które wskazał Habilitant w 12 z nich (70%) ich tematyka i treści nie mieszczą się w dyscyplinie nauki

o bezpieczeństwa. W odniesieniu do przedmiotowych rozdziałów ich tematyka skupia się na zagadnieniach o charakterze pedagogicznym w tym edukacji z wykorzystaniem technik kształcenia na odległość, przestrzeni edukacyjnej, kształcenia funkcjonariuszy, podmiotowości osadzonych, czy też form edukacyjnych służb mundurowych ze szczególnym uwzględnieniem Służby Więziennej.

Do osiągnięć Habilitanta należy uwzględnić ponadto pełnioną funkcję redaktora naukowego (1 monografia), a w przypadku 5 monografii współuczestniczył w ich redagowaniu. W tej kwestii nie można jednak ocenić zakresu zaangażowania Habilitanta w proces redakcyjny.

Dodatkowo Habilitant wykazał w swoim dorobku naukowym 15 artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych. W przypadku 5 artykułów wskazano, że zostały one przyjęte do druku. Należy nadmienić, że cztery z artykułów zostały opracowane w języku angielskim a dwa z nich w czasopismach o wysokim *Impact Factor* (IF).

Oceniając wskazane osiągnięcia stwierdzam, że Habilitant jest samodzielnym autorem tylko jednego artykułu, którego tematyka dotyczy metodologicznych podstaw penitencjarystyki. W przypadku dwóch manuskryptów Habilitant jest autorem tylko wstępów. W odniesieniu do czasopism o wysokim IF tj.: „*International Journal of Environmental Research and Public Health* (IF-4,614) tematyka artykułu, którego współautorem jest Habilitant dotyczy behawioralnego i społecznego wymiaru zdrowia publicznego w krajach europejskich. Z kolei drugi z artykułów, który został opublikowany w periodyku naukowym „*Energies*” (IF-3,2) koncentruje się na zagadnieniach czystej energii i wpływu czynników środowiskowych na produkcję i konsumpcję biopaliw.

Dokonując analizy tematyki i treści zawartych we wskazanych przez Habilitanta artykułach stwierdzam, że z 15 tylko 3 przypadkach tematyka mieści się w obszarze nauk o bezpieczeństwie. To sprawia, że w odniesieniu do 12 (80%) ze wskazanych przez Habilitanta artykułów tematyka jest mocno zróżnicowana, ponieważ dotyczy zagadnień z zakresu pedagogiki, zarządzania, naukoznawstwa, aspektów prawnych, zdrowia publicznego i innych. W mojej ocenie największą część stanowią artykuły, których tematyka koncentruje się na andragogice (kształceniu, wychowaniu, samokształceniu i samowychowywaniu osób dorosłych).

W tym miejscu należy podkreślić, że podobnie jak w przypadku rozdziałów w monografiach gdzie Habilitant był współautorem także w odniesieniu do 14 artykułów nie jestem w stanie ocenić indywidualnego wkładu, ponieważ w wykazie, który otrzymałem wskazano tylko liczbę stron całych artykułów bez uwzględnienia udziału merytorycznego poszczególnych współautorów w ich opracowanie. W tej sytuacji w pracach współautorskich nie byłem w stanie wyodrębnić indywidualnego, merytorycznego udziału Habilitanta w powstanie danego artykułu, co stanowi warunek dokonania oceny osobistych osiągnięć stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Dokonując całościowej oceny uważam, że z punktu widzenia ilościowego publikacji tj.: autorstwa lub współautorstwa w monografiach, rozdziałach w monografiach i artykułach naukowych osiągnięcia Habilitanta są znaczące. Należy jednak podkreślić, że w okresie 2015-2022 Habilitant opracował bardzo małą liczbę samodzielnych opracowań naukowych (1 monografia i 1 artykuł). Poza tym przedmiotowa monografia została wskazana przez Habilitanta jako podstawa do ubiegania się o nadanie stopnia naukowego w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie oraz jeden artykuł naukowy. Bardzo problematyczną kwestią jest przede wszystkim zbyt zróżnicowany (wielowątkowy) obszar zainteresowań badawczych Habilitanta, co sprawia, że w przypadku większości monografii i artykułów ich tematyka dotyczy zagadnień związanych z kształceniem dorosłych, szkoleniem funkcjonariuszy Służby Więziennej, niekiedy z zarządzaniem i metodologią badań lub w innych przypadkach zjawisk przemocy, zdrowia publicznego czy energii odnawialnej. Dlatego też w mojej ocenie tylko znikoma część publikacji kwalifikuje się do dyscypliny nauki o bezpieczeństwie. Poza tym w mojej ocenie nie wnoszą one znaczącego wkładu w rozwój teorii lub praktyki tejże dyscypliny naukowej.

b) Uczestnictwo w projektach naukowych

Habilitant był zaangażowany w sześciu projektach. W przypadku grantu Moduł 2 „Modernizacja systemu szkolenia kadry Służby Więziennej realizowanego w ramach projektu „Pilotażowe kompetencje penitencjarne” finansowanego z Norweskiego Systemu Finansowego na lata 2014-2021 pełnił funkcję kierownika. W pozostałych projektach (w tym 2 międzynarodowych) pełnił funkcję członka. Jednym z nich pt. „Ochrona ludności aspekt prawno-instytucjonalny”, który był projektem finansowanym ze środków własnych Szkoły Wyższej Wymiaru Sprawiedliwości, a decyzję (nr 04/2023) o przyznaniu środków na jego realizację podpisał sam Habilitant jako Rektor-Komendant tejże Uczelni.

W odniesieniu do zadeklarowanego członkostwa Habilitanta w międzynarodowej grupie roboczej ds. Edukacji Programu Grantów Norweskich to na podstawie dostępnych dokumentów nie uważam, aby było zasadne zaliczenie tego rodzaju aktywności naukowej do przedsięwzięć projektowych, ponieważ było tylko jedno spotkanie grupy roboczej, w Rydze na Łotwie (24-25.05. 2022).

Poza wymienionymi powyżej projektami w pozostałych było niemożliwe ustalenie źródeł ich finansowania oraz stwierdzenie, które z nich się już zakończyły, a które są w trakcie realizacji. Z przedstawionej dla potrzeb postępowania habilitacyjnego dokumentacji nie wynika, aby Habilitant składał wnioski na konkursy ogłaszane przez takie podmioty jak: NCN, NCBR, MEiN.

c) Staże w uczelniach i instytucjach naukowych

Habilitant odbył trzy staże naukowe, w tym dwa w Uczelniach zagranicznych tj.: Instytucie Pedagogiki Przykarpackiego Uniwersytetu im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankowsku (1.10.2021-28.02.2022) oraz w National School For Training of Prison Agents Targu Ocna w Rumunii (18-30.07.2022). Poza wymienionymi powyżej Habilitant odbył także staż naukowy w Instytucie Bezpieczeństwa i Obronności

Wydziału Bezpieczeństwa, Logistyki i Zarządzania Wojskowej Akademii Technicznej (1.03-1,06.2021). W przypadku dwóch stażów naukowych ich czas trwania wyniósł nie mniej niż trzy miesiące. W zakresie odbytych staży nie ma szerszej informacji o tematyce, charakterze i zakresie prowadzonej w trakcie ich trwania działalności naukowej przez Habilitanta.

d) Uczestnictwo w konferencjach naukowych

Habilitant wskazał na aktywny udział w 26 konferencjach. W tej liczbie było 12 konferencji krajowych i 14 o charakterze międzynarodowym. Dokonując analizy tematyki wystąpień Habilitanta stwierdzam, że większość z nich mieściła się w obszarze poznawczym nauk o bezpieczeństwie a w przypadku 13 (50%) ich tematyka była powiązana z badaniami, które znalazły się w recenzowanej monografii.

e) Uczestnictwo w komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji naukowych

Habilitant pełnił rolę przewodniczącego komitetu naukowego w 6 konferencjach, członka komitetu naukowego w 16 konferencjach, a w 1 konferencji był członkiem rady programowej. Poza tym dwukrotnie był członkiem komitetu organizacyjnego a w przypadku jednej konferencji pełnił rolę przewodniczącego komitetu organizacyjnego.

f) Członkostwo w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism

Bazując na otrzymanych dokumentach oceniam, że Habilitant pełnił funkcje Zastępcy Reaktora Naczelnego czasopisma „The Prison Systems Review”, ale po zmianie tytułu tegoż periodyku na „Law – Education- Security” już jej funkcji nie pełni.

Poza tym zgodnie z przedstawionym dokumentem tj. certyfikatem, Habilitant wskazał, że od 2022 roku pełni funkcję Zastępcy Reaktora Naczelnego w czasopiśmie naukowym „International Journal of Legal Studies”, ale na stronie internetowej przedmiotowego periodyku nie ma osoby Habilitanta jako pełniącego powyższą funkcję. Zaś jego osoba widnieje w gronie członków Rady Naukowej.

g) Wykaz recenzowanych prac naukowych oraz uczestnictwo w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych

Oceniam, że Habilitant pełnił rolę recenzenta w dwóch monografiach, w tym jednej zawierającej materiały pokonferencyjne i wydanej w Seville w 2022 roku (ISBN: 978-8-9867719-08, ISSN: 2767-9640) oraz w monografii M. Okrasy pt. Mieszkania funkcjonariuszy Służby Więziennej, Wydawnictwo Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, Warszawa 2019 (ISBN 978-83-66454-00-2).

W odniesieniu do uczestnictwa Habilitanta w programach europejskich lub międzynarodowych stwierdzam, że był członkiem programu „Learning by Doing” finansowanego w ramach programu Erasmus+. Uważam, że 5 innych przedsięwzięć wskazanych w wykazie przez Habilitanta nie można zaliczyć do powyższej kategorii.

h) Dane naukometryczne

W dokumentacji na potrzeby postępowania habilitacyjnego Habilitant wskazał na Impact Factor = 7,866

Wnioskodawca nie wykazał żadnych cytowań i autocytowań własnych publikacji np. w bazie Google Scholar lub ResearchGate oraz wielkości indeksu Hirscha.

Należy także zaznaczyć, że w odniesieniu do publikacji Habilitant wskazał w wykazie na 1548, 9180 pkt indywidualnego dorobku, a w autoreferacie zadeklarował 1356,42 pkt.

Stwierdzam, że poza sferą publikacyjną, którą oceniłem negatywnie, to w odniesieniu do pozostałych obszarów aktywności tj.: wystąpień na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, udziału w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych i międzynarodowych, udziału w pracach zespołów badawczych oraz członkostwa w międzynarodowych lub krajowych organizacjach naukowych, odbytych stażach naukowych stwierdzam, że Habilitant spełnił wszystkie wymagania (przesłanki) ustawowe.

4. Ocena osiągnięć w zakresie działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzujących naukę

a) Działalność dydaktyczna

W zakresie działalności dydaktycznej w ramach Służby Więziennej Habilitant był odpowiedzialny za system szkoleń kadry dydaktycznej w zakresie metodyki nauczania zdalnego oraz projektowania kursów e-learningowych oraz był propagatorem idei i zasad szkolenia komplementarnego. Poza tym Habilitant zadeklarował prowadzenie zajęć dydaktycznych w trzech podmiotach tj.: Szkole Wyższej Wymiaru Sprawiedliwości, Akademii Pedagogiki Specjalnej oraz Centralnym Ośrodku Szkolenie Służby Więziennej. Pomimo tej deklaracji Habilitant nie wskazał żadnych obszarów lub przedmiotów, w których się specjalizuje. Poza tym na bazie otrzymanych materiałów trudno jest określić doświadczenia dydaktyczne Habilitanta, w tym zajmowane w Uczelniach stanowiska dydaktyczne, czy dydaktyczno-badawcze, poza tym, że pełnił funkcję Rektora–Komendanta Szkoły Wyższej Wymiaru Sprawiedliwości. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na niewielkie doświadczenie w sprawowaniu opieki w pracach dyplomowych studentów (promotorstwo 4 prac licencjackich).

Poza tym sprawował rolę promotora pomocniczego w dwóch rozprawach doktorskich (jedna w dyscyplinie pedagogika a druga w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie).

b) Działalność organizacyjna

Habilitant uruchomił Szkołę Wyższą Wymiaru Sprawiedliwości, przewodniczył także zespołom ds. utworzenia kierunków studiów I i II stopnia na kierunku penitencjarystyka oraz na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne i prawo. Poza tym wprowadził także model certyfikacji klas mundurowych szkół średnich wzorowanych na rozwiązaniach wprowadzonych przez MON. Istotnym osiągnięciem Habilitanta było wprowadzenie systemu kształcenia kadry Służby Więziennej informatycznych

systemów dydaktycznych opartych na technologii wirtualnej rzeczywistości (virtual reality - VR). Był także członkiem zespołu ds. reformy więziennictwa, który wprowadził system dozoru elektronicznego. Dodatkowo Habilitant wskazał, iż był organizatorem konkursu na najlepszą pracę magisterską i doktorską poświęconą problematyce wymiaru sprawiedliwości.

c) Działalność popularyzująca naukę

Habilitant jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Jana Sehna w Krakowie oraz był członkiem Rady Naukowej Instytutu Kryminologii i Penitencjarystyki w Warszawie. Należy nadmienić, że nie przedstawiono żadnych publikacji o charakterze popularno-naukowym, których autorem lub współautorem byłby Habilitant.

d) Ocena współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym

W tym obszarze Habilitant opracował 6 ekspertyz w zakresie: naboru i szkolenia w Służbie Więziennej, rozwiązań reformujących SW, szkolenia specjalistycznego dla kadry kierowniczej SW, systemów informatycznych oraz dozoru elektronicznego. Poza tym Habilitant jest także członkiem European Organisation of Prison and Correctional Services.

Mając na uwadze przedstawione powyżej przykłady działań podejmowanych przez Habilitanta w zakresie działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzujących naukę tę część aktywności oceniam pozytywnie.

5. Wniosek końcowy

Mając na względzie negatywną ocenę głównego osiągnięcia naukowego dr Marcina Strzelca, które stanowi monografia pt. „Optymalizacja systemu budowania kompetencji kadr Służby Więziennej w zakresie bezpieczeństwa publicznego” oraz negatywną ocenę aktywności naukowej Habilitanta w części dotyczącej autorstwa i współautorstwa monografii, rozdziałów i artykułów naukowych, stwierdzam, że nie wnoszą one znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Tym samym stwierdzam, że dr Marcin Strzelec nie spełnił wszystkich ustawowych przesłanek i wymagań, które są stawiane kandydatom do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie - zgodnie z Ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Biorąc pod uwagę powyższą ocenę, wnoszę o odmowę nadania dr Marcinowi Strzelcowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

.....*Radomyski*.....